

6. Střelba

Mája se zastavila ve třetím patře, vlezla do jedné z místností a počkala, až Tomáš odejde. Nehodlala se už vrátit do prvního patra. Všechno jí už štválo. Ve vedlejší místnosti našla svého tygříka a místnost celou důkladně prohledala. Tato však byla jiná, než ty všechny ostatní. Měla navíc jedny dveře, které byly skryté za bednami. Byly pootevřené na sobě nesly nápis Údržba. Mája nesoucí tygříka v podpaží vstoupila do dveří, před ní bylo schodiště vedoucí točitě někam dolů. Oproti tomuto patru tam bylo ještě méně světla, Mája ale přeci vstoupila dovnitř.

***

Čas se nekonečně dlouho táhl, jako by tam snad chyběl. Tomáš seděl v jídelně a čekal, až Maličká svolá všechny lidi ke stolu na oběd, který měl být už každou chvíli. Po pěti minutách už seděli všichni u stolu, až na čtyři místa, která byla volná.

„Kde je Petra, Jana, Mája a Bětka?!“ houkl Tomáš podrážděně na Maličkou.

Poslední dobou toho na něj bylo dost, tak byl velice rozladěný.

„Nevím...“ nedokončila větu Maličká.

„No tak je pěkně rychle najdi, nebudeme na ně čekat celou věčnost!“ a začal jíst.

Ostatní se pomalu přidávali. Maličká je nejprve šla hledat ještě jednou do jejich pokojů. Samozřejmě tam nebyly. Potom prohledala celé první patro, ale nenašla je ani tam. Sjela tedy do druhého patra.

***

Jakmile Jana otevřela dveře, vrazily dovnitř i Petra s Bédou, jen Jana zůstala ještě v chodbě. Hned poznaly, že jsou v jakési obrovské výrobní hale. Po celé ploše stály v řadách dlouhé stoly. Na většině byla rozdělaná práce a kupy součástek se válely všude okolo. Na protější stěně visela obří šumějící obrazovka. Z haly vedly další dveře, dvakrát větší než vchodové křídlové na protější straně. S tichým šoupaním o podlahu se pomalu otevíraly. Někdo odtamtud přicházel. Petra i Bětka se chtěly automaticky otočit a schovat se. Už to ale nestihly. Zarazilo je tiché cvaknutí kohoutku. Někdo za nimi nabil pistol.

**

„Nikde nejsou,“ oznámila Maličká Tomovi v jídelně.

„Byla jsi i v druhém patře?“

„Jo, byla.“ přikývla na odpověď.

„Ale nemělas tam jít sama, ale budiž.“ prohodil Tomáš.

„Ale ve třetím jsi doufám sama nebyla?“

„Ne, tam se nesmí, tak jsem tam nešla.“ přísahala.

„Nám ještě něco udělat, svolat ostatní do jídelny?“

„Jo, správně... zavolej sem ostatní a hlav -“ nedokončil větu, jelikož se od výtahu ozvaly dva tlumené výstřely. Tomáš rychle zareagoval. Vyběhl na chodbu, kde se setkal s Radarem, který byl rychleji na nohou.

„Co to bylo?“ vyhrkl na něj vyděšeně.

„Nevím...“ odpověděl popravdě Radar a otočil se zpět k výtahu s úmyslem do něj nastoupit. Tomáš ho však zadržel.

„Víš určitě, že je to zezdola?“ zeptal se ho, když sám věděl, že bylo. Nastoupil do výtahu a zamezil mu, aby taky mohl nastoupit.

„Pojeďu sám... Ty zatím pohlídej ostatní!“ dořekl a zmáčkl tlačítko směřující do druhého poschodí.

„Ale... tak jo!“ souhlasil Radar, když se mu tato varianta moc nelíbila. Raději by mu měl někdo pomoci. Ale třeba ví, co dělá. Otočil se na odchod, ale zastavila ho Maličká.

„Mám teda svolat všechny do jídelny?“

„Proč bys měla.“

„No – tak ne?“

„Ne, raději ať všichni zůstanou ve svých pokojích a ty se konečně najež.“ dokončil radar a už se chystal znova na odchod, když ho maličká znova zastavila.

„Co to bylo za tu ránu Radare?“

„To já nevím,“ tak trochu zalhal.

„Ale ty se okamžitě najež, nebo se naštvu.“ a odešel.

Maličká si tedy sedla k jídlu, které už bylo skoro studené a začala jíst.

+**

Všechny v hale byli to natolik šokovalo, co se událo téměř ve zlomku sekundy, že ani nestihli chytit Janu, která jakmile vystřelila, proběhla halou. Prokličkovala kolem tří nově přichozích a zmizela jim za zády ve velkých dveřích. Naštěstí se ale všichni ostatní rychle vzpamatovali a začali jednat. Petra se bleskurychle skrčila za jeden z nejbližších stolů, přitom si stačila všimnout, že tam stáli tři lidi a jeden vytahoval zbraň. Vedle ní ležela na zemi Bětka. Měla střelené pravé rameno a tiše skučela.

„Nikdo ani hnout!“ ozval se chlapík hlubokým hlasem.

„Pěkně vstaň a zvedni ruce nad hlavu!“ Petra chvíli přemýšlela, co by mohla udělat.

Ale potom se stejně raději zvedla a s rukama nad hlavou. Co však uviděla, ji nesmírně překvapilo. Stál tam muž v uniformě, byl to pilot helikoptéry, které je sem přepravilo. Vedle něj stál Uni s Martinem.

„Dobrý, to je Petra, ta je od nás,“ oznámil Uni pilotovi. Ten nedůvěřivě zbraň sklonil.

„Kdo to byl, ten kdo to střílel?“ zeptal se pilot.

„Ta byla taky od nás. Jana“ odpověděl Martin.

„Je tam někdo zraněnej? Tomuhle už asi těžko pomůžeme.“ Řekl pilot a mávl rukou směrem ke druhému pilotovi, který bezvládně ležel na podlaze..

Petra přistoupila blíž k zasaženému chlapovi a podívala se, jak vypadá. Pilot měl pravdu, střela byla přesná. Podle uniformy poznala, že tady v kaluži krve ležel druhý pilot.

„Hej, ptal jsem se tě, jestli je tam ještě někdo zraněnej?!“

„Jo... Tamhle,“ mávla Petra za sebe, ale nemohla odpoutat oči od té rudé louže.

„Má postřelené rameno, musíme ji zanést do ošetrovny, tam ji vytáhneme tu kulku.“ A opatrně vzal Bědu do náruče.

„Jdeme!“ oznámil a vykročil ke dveřím, jimiž před chvílí proběhla Jana.

„Nahoře jsou naši...“ řekla Petra a odtrhla pohled od mrtvého.

„Teď je to jedno, když je to už tady,“ hrubě ji ohradil pilot, nadhodil si Bětku v náručí a prošel dveřmi.

„Nehádej se s ním,“ varoval ji Uni a vykročil za pilotem.

„Běž...“ kývl na ni Martin a nechal ji, aby mohla projít. Potom vyšel za ní.

Pětice se dostala až do ošetrovny, aniž by potkala Janu nebo někoho jiného. Byla to bílá místnost s operačním lehátkem uprostřed a velkými světly nad ním. Podél stěny stálo pár prosklených skříní s lahvičkami a lékařskými nástroji.

Pilot položil Bětku na lehátko a ze skříní vytahoval kleštičky, lékařskou jehlu a dezinfekci. Uni vytáhl gumové rukavice a podal mu je. Potom se uvelebil na víku odpadkového koše, Martin na okraji postele a Petra v jednom z rohů.

„Kulka není hluboko, protože narazila na kost, bohužel ji však zlomila,“ zkonstatoval si spíš pro sebe pilot a začal střelu vytahoval.

„Měl bys jí to říct,“ promluvil Martin z úplného ticha k pilotovi.

„Ne!“

„Měli by přece vědět, jak na tom jsou!“ naléhal Martin.

„Počkat, jak jako myslíš, jak na tom jsme?“ vmísila se do toho Petra.

„Buďte oba zticha!“ zvýšil hlas pilot a přestal zašívat ránu po kulce.

„Ne, ne, mě to zajímá.“ dorážela dál Petra, načež pilot vytáhl pistol a odjistil.